

כשהצטרפתי החליטו להעניק לסרטו של מארסל קארנה ילדי ג'והרדן את פרס סז'ור (האוסקר הצרפתי). כסרט הצרפתי המדבר הטוב ביותר שנעשה עד היום, היה זה לעג לרש. כי קארנה, שהיה לפני כ-40 שנה סמל לקולנוע האכזר הצרפתי וכימעט כל אחד מסרטי דאו (דרמה מור זרה, השחר עולה, אורחי היליה) נחשב ליצירת-מופת, מתקשה היום למצוא עבודה. בעיקבות הפרס החלו אמצעי-התיקשורת להתעניין שוב בבמאי, ובסדרת ראיונות

קארנה מכיים את "ילדי ג'והרדן" תור הזהב

במאי קארנה היום שיגעון פרטי

שהעניק. הירבה להשוות את תהילת העבר עם תקופת המשבר הנוכחית. אמר קארנה בראיון:

אני מוכרח להשתמש במישור של עיתון נאי שקבע כי "הקולנוע אז היה משול למיסה חגיגית, ואילו הקולנוע היום הוא שיגעון פרטי". טוען קארנה, אז היה מוכן כל מי שעבד בסרט, להקריב הכל למען הצלחת המיכצע. הקולנוע לא היה רק מיקצוע, הוא היה גם הדת שלנו. היינו צוותים מלוכדים ולא חששנו להסתכן. לעתים נכשלו, אבל לא ויתרנו אף פעם. העזנו להתמודד עם נושאים גדולים, אולי מיסוריים יותר מאשר היום. אבל עם הרבה יותר תנופה.

למען האמה, אני חייב להודות, שהעמידו לרשותנו יותר אמצעים מכפי שאפשר למצוא היום. מכורח המציאות, כל מה שיש עתה זה סרטים אינטימיים, עם מיני שיש דמויות, מופנמים וסגורים. קומדיות אוויליות על אנשים קטנים עושות התבגרות. כל דבר התוצאה הסופית היא

(המשך בעמוד 70)

זוגות

בפקי-תנועה

מלון בקליפורניה (סטודיו, תל-אביב, ארצות-הברית) — עוד הצלחה בימתית של ניל סיימון

הופכת לסרט, עם הבמאי הרברט רוס ("דירה לשניים"). כלומר, הקהל יכול לדעת מה צפוי לו, פחות או יותר. ניל סיימון הוא המחזאי המצליח ביותר, מבחינה מיס-חית, שידעה אמריקה אי-פעם. הסיבה לכך נעוצה בעיקר בדאלוגים חריפים ושנונים, המולבשים על דמויות בורגניות ממוצעות, הנתונות במצבים מביכים, שהם פרי הקצב והמוסר של החיים המודרניים. ואם סיימון אינו יורד לעוץ מפי, אל תוך נשמת גיבוריו, הוא נשאר בכך את חלום צופיו: כמוהו, גם הם אוהבים להכיר את הזולת בדיוק במידה הדרושה כדי לרכל עליו, אבל לא שיהיה איכפת ממנו. התוצאה הסופית היא מוזרה ולא כל כך הומוגנית. שני מערכונים מציגים את סיימון בשאו — מבריק ושנון, ש-מערבב בידענות רבה סרקאזם עם פאתוס. באחד מהם מגי-עה שחקנית בריטית (מאגי סמית) ובעלה (מייקל קיין) לחלוקת פרסי האוסקר. השחקנית היא אחת מן המועמדות, והמתח המייוחד תלווה לאירוע חושף טפח מחייה הפרטיים של השניים. במערכון השני באה עיתונאית חדת-לשון ונמרצת (גיין פונדה) לקחת את בתה מבעלה לשעבר, תסריטאי בהוליווד (אלן אלדה). ושוב, ההתנצחות בין ה-שניים מובילה אותם להירהורי חרטה על פרידתם לפני תשע שנים.

שני המערכונים האחרים, לעומת זאת, נועדו לסחוט

ולתר מתאו: שנון ובורגני

צחוקים ממצבים עייפים מדי, באמצעים משומשים מדי. באחד מהם מתאמץ ולתור מתאו להסתיר את הבלונדית שבמיטתו מעיני רעייתו, איליין מאי. בשני מפגינים ביל קוסבי וריצ'רד פרייאר יכולת מוקינית על במת-בידור, כשני רופאים שיצאו לבלות יחד את חופשתם השנתית. אבל גם שניים מתוך ארבעה מערכונים זה לא רע, בעיקר שקשה היום למצוא קומדיות טובות.

נער הטבע

והציפור

בן הסערה (בן-יהודה, תל-אביב, אוסטרליה) — אב ובנו גרים בבדידות מוחלטת, בצריף

קטן ורועע, באמצע שמורת-טבע. האב מתפרנס ממכירת דגים שהוא שולה מן הנהר. הבן, שטרם מלאו לו 10, נודד על החופים ומכיר כל פינה ונקר בשמורה. יום בהיר אחד הוא מוצא שלושה גוזלי שקנאים, מגדל אותם בביתו ומת-קשר אליהם. באותה עת הוא מוצא ידוד חדש, בדמותו של פינגרובן ביל, כושי החי לבד בתוך השמורה, הרחק מבני שבטו, שנשאר נאמן למסורות ולמושגי החיים שלהם.

הסרט מתאר את מערכת היחסים שבין הנער, המכונה עלי-ידו ידוד החדש, "בן הסערה", לבין אביו השתקן מצד אחד, ולבין הכושי שמשפיע עליו לא רק חיבה, אלא גם משמש לו מורה דרך ברגעי משבר. כמו ברוב הסרטים האוסטרלים, אפשר למצוא גם כאן את המרכיבים שבלעדיהם מתקשים אנשי היבשה הרחוקה להעלות משהו על המסך. למשל, ההתבדלות משאר האנושות, שהיא ספק ברכה ספק קללה. או המיסתורין של הטבע, המוצא את שורשיו באגדות המיסטיות של שבטי-הילידים. לעתים קרובות הופכת כל אחת מהנקודות האלה לנושא של דרשה והטפה, שסופן מרגיז את הצופה יותר מאשר משכנע אותו. כל אחת משלוש הדמויות הראשיות מעוצבת

ראו וקאמינגס: שלוה וברידות

בריגיות רבה, ללא כל רצון לשפוט אותה. לבני נוער עשוי הסרט להסב הנאה רבה. וגם אם הנושא אינו נראה מפתה מבוגרים, יש להניח שגם הם ייהנו מהסרט.

נוהומה על

לא נואומה

יחי הבלגן (חן, תל-אביב, צר-פת) — לפי השם אפשר לנחש מה התוכן. ומן הרגע שמתבוננים

במודעת-הפירסומת ומוזהים את קלסתרו של לואי דה-פינס, לא יכול להיות עוד שום ספק: זאת חייבת להיות עוד פארסה רועשת וגועשת, שעיקרה התקפות עצבים חיס-טריות של הכוכב הראשי.

הסיבה להתרגשות הפעם היא רצונו של דה-פינס, ה-מגלם תעשיין צרפתי שמיצר מכונות ללחימה במיטרים אקולוגיים, לספק הזמנות-ענק יפאניות. מאחר ואין לו מקום במיפעל לכל המיכשור הדרוש לייצור ההזמנה, הוא מכניס את המכונות הנוספות לביתו. אין צורך להרחיב את הדי-בור על תגובת אשתו בנידון.

מי שאינו יכול להתאפק ומוכרח להלביש גם על סרט זה משמעות מרחיקת לכת, יגדיר אותו בוודאי כביטוי ל-חידלונה של התעשייה האירופית. זו בנויה עדיין על דבר-סים מישפחתיים פרובינציאליים ומתקשה להתמודד עם האתגרים של העולם המודרני, למרות תושיית הפרט ויוז-מתיו המקוריות.

בסופו של דבר זה הסיפור הישן על המשולש הנצחי — הפעם: הבעל, האשה והממון. ומאחר והבמאי הוא קלוד ז'ידי, צלם-לשעבר שעבד כבר עם פיאר רישאר והשארלו, חרי שהסרט מצחיק את הצופה בשיטת המחבט על הפד-חת. כלומר, לדעת ז'ידי, ככל ששחקן מתעוות יותר, משתולל

דה-פינס: עוויתות והיסטריה

יותר ומקים מהומה גדולה יותר, יהיה מצחיק יותר. לואי דה-פינס עושה כמיטב יכולתו, אבל נעצר מזמן לזמן, בזוכ-רו שאינו צעיר. אני ג'ירארדו משתדלת למלא את החסר, כשהיא מעקמת פניה, מנפנפת בידיה, רוקעת ברגליה ומרי-מה את קולה בצווחות רמות. עד כדי כך, שקשה לזכור את מי שהיתה פעם אחת השחקנית הרצינית של הבד והגימה הצרפתים.